

tager en enkelt af de 20 Medlemmer af Afgjørelsesudvalget til at gjælde dobbelt, kunde man jo sige: vilde det Simpleste saa ikke være at gjøre det, som man ellers er tilbøielig til at gjøre i slige Tilfælde, at man lader Formanden have to Stemmer, naar Stemmerne staa lige? I saa Henseende skal jeg imidlertid bemærke, at der som en Grund for Regjeringsforlagets Ordning kan anføres, at dersom man vil tillægge Formanden to Stemmer, naar Stemmerne staa lige, vil det jo føre til, at Afgjørelsen paa alle de omstridte Punkter gik i samme Retning. Det Parti, hvortil Formanden hørte, vilde faae den overveiende Afgjørelse paa alle Punkter. Derved, at der træffes Lod med Hensyn til alle de enkelte Punkter, faas der en Mulighed for, at Heldet eller Lykken kan være afvejlende, at det ene Parti kan seire paa det ene Punkt og det andet Parti paa det andet Punkt, og det er jo ogsaa dette, som Regjeringen i sine Motiver har paaberaabt sig som Noget, der skulde tale for Forslaget, idet denne Usikkerhed skulde føre til, at man paa tidligere Stadier var mere tilbøielig til at komme til en Overenskomst for ikke saaledes at voldgive sig den blinde Lykke. Men det forekommer mig, at naar man har saadanne Tanker for Die, burde man have ordnet hele Apparatet paa en anden Maade, end man har gjort, saa burde man have ordnet Sagen saaledes, at der i Virkelighed blev opfordret baade til Overveelse og Smødefommen. Men jeg nægter ikke, at det forekommer mig, at som Sagen er ordnet, fristes man i Grunden til at gjøre det Modsatte, og jeg tror, at Regjeringsforlaget er affattet saaledes, at man kommer til at modarbejde sin egen Hensigt. Der er foreslaaet, at disse 10 Medlemmer af hvert Thing skulle vælges ved almindelig Stemmeslæb. Ja, jeg forstaaer meget godt denne Tankegang, at man siger: efter at Forhandlingerne i hvert af Thingene, og efter at Forhandlingen i Fællesudvalget har fundet Sted uden at føre til noget Resultat, saa er egentlig hvert Things Position givet, saaledes, at naar det ene Thing som en Enhed staaer overfor det andet Thing som en anden Enhed, skal det repræsenteres ved Mænd, som fuldt ud kan siges at være Udtryk for hvert enkelt Things eller rettere sagt dets Majoritets Opfattelse. Derfor skulle vi ikke have Valg efter Forholdstalsvalgmaaden, men Valg efter almindelig Stemmeslæb. Mig forekommer det nu, at hele denne Tankegang ikke er rigtig. Det er, tror jeg, ikke korrekt at opfatte det saaledes, at de Personer, som kunne siges at være det fyldestgørende Udtryk for Majoritetens Anskuelse i et Thing, ogsaa uden videre

maa siges at være de fyldestgørende og sandeste Repræsentanter for det hele Thing. Dersom man vil tænke paa saadanne Tider, som vi have haft, og som jeg for mit Bedkommende vilde ønske maatte vende tilbage, da vi f. Ex. i Folkethinget havde en Majoritet og en Minoritet med kun saa Stemmers Forskjel — der har været Tider, hvor Flertallet her i Thinget udgjorde 52 mod 49 eller 48 paa den anden Side — saa spørger jeg: er det i og for sig naturligt at sige, at vi, naar vi skulle have et Udtryk for dette Things Anskuelse, saa skulle have de 10 Personer ind i Udvalget, som ere de fyldestgørende Repræsentanter for den Mening, som de 52 have, uden mindste Hensyn til, hvad de 48 eller 49 mene? Det forekommer mig i og for sig ikke at være naturligt. Naar en Lovgivningsmagts to Afdelinger ikke kunne blive enige hver for sig, og man skal have et Resultat, saa synes jeg, at den Løsning maatte i og for sig være den naturlige og rimelige, at man søgte at faae et Resultat, som maatte siges i Virkeligheden at godkjendes af det overveiende Flertal i disse to Afdelinger taget under Et som Helhed. Med andre Ord, naar et stærkt Mindretal i det ene Thing støttes af et stærkt Flertal i det andet Thing, forekommer det mig, at saa maa det i og for sig erkjendes, at den Mening, som dette stærke Mindretal og stærke Flertal har, har Krav paa lige saa fuldt at gjælde, ja har mere Krav paa at gjælde end den Mening, som hævdes af et ringe Flertal i det ene Thing og et Mindretal i det andet Thing. Denne Tanke vil jo ganske vist, naar man fortsætter den, føre til en Løsning som den, det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds har gjort sig til Talsmand for. Hans Tanke er jo ikke ny, det er jo ikke blot en Tanke, der, som vi vide, er kommen til Udførelse andet Steds, men vi vide jo Alle, at det er en Tanke, der meget jævnlig, jeg kan sige for flere Aar tilbage, har været fremme hos forskjellige Deltagere i vort politiske Liv. Jeg udtalte sidst, at det var en Tanke, som i og for sig godt kunde finde Sympathi hos mig. Jeg kan tilføie, at jeg har ihjelsat mig videre med den Tanke at forsøge at føre dette ud i Livet, men det vilde rigtignok være nødvendigt efter min Mening at ledsage det med nogle Cauteleer paa andre Punkter, som jeg ikke i Dieblivet nærmere skal omtale, men naar man i dette Dieblif, som den ærede Forslagsstiller selv bemærkede, ikke tør vente denne Tanke gjennemført, saa ligger det for det Første deri, at Forslaget er kommet frem paa en Tid, hvor Situa-